

Ани Аво

В сянката на Балкана

Да си зависим от тълпата не е приятно. Това най-добре го знаят левите партии, но да си част от тълпата е къде-къде по-отвратително, защото тълпата е един общ мозък, без личности. Тя заличава всяко различие. Масата е нейното оръжие, страхът е нейният съюзник. И понеже Димитър Шаев много отдавна бе открил всичко това, той старателно я манипулираше всеки час, всяка минута, дори всяка секунда. Информация, тонове информация, бе неговото мото, колкото по-информирани са хората, толкова по-свободни се чувстват. Все пак се бе задържал на поста управител на провинция Балкани повече от 8 години, а на тези ширини, където всяко решение можеше да доведе до протести и вълнения, това бе равно на вечност. Той знаеше как да играе с всички. Българите и гърците не се интересуват от името на „оня горе“ стига да се чувстваша сити и доволни, особено първото. Сърбите са фанатици на тема държавност и затова той не преставаше да им втъпява, че те са най-голямата, най-важната и най-прогресиращата нация в провинцията, но не им споменаваше, че са и най-лъганата. Албанците и македонците изгарят от желание да се самоутвърждават. 200 години след разпадането на соцблока и 190 от поставянето на Косово под международен протекторат, те все още смятаха, че са непризнати и онеправдани. Румънците са малко по-сложна територия, но и там Шаев бе открил тактика. Така всеки две години бе преизбиран, така стана и тази нощ.

– 42% на 35% за Вас, господин Шаев. Много добре! – рече помощникът му. Печелите за 5-ти път. – Каква е активността?

– Близо 60%, имали сме и по-добри години.

– Знаем, знаем... – отвърна тихо Шаев – Трябваша ми поне 50%, за да включа Балканския звезден флот във войната за Европа. Как е по земи?

– Гръцка земя – 30% на 21%; Българска земя – 42% на 18%, там печелите най-убедително; Македонска земя – 33% на 30%, Ликаевска имаше силни позиции на родна територия; Сръбска земя – 47% на 25%, почти като българите; Румънска земя – 51% на 49%, тук кандидати освен вас и Ликаевска не са получили гласове; Косовска свободна зона – ... Е, те Ви бойкотират, но пък бойкотират и изборите; Албанска земя – бойкот. Това е. Шаев прегледа отново листа с данните и се замисли. Разчита на някакви си нищожни 7% за най-смелата постъпка в цялото си 8-годишно управление – включването в галактическата война. Земята бе въввлечена в нея, но всяка провинция сама решаваше дали да се включи. Балкани не представляваше някаква сила – петдесет кораба и 14-милионна войска едва ли е от огромно значение, но ако войната е успешна, а Балканите са извън нея, щяха да загубят шанса за колония на Европа и

съответно печалбите. Акватичните обитатели на спътника бяха последното нещо, което в момента притесняваше Шаев. Как да прати на война генетично мразещи се раси? Тази мисъл не го напускаше, знанията му за тълпата не помагаше, защото тук ставаше дума за няколко тълпи, разбиращи думите „национален дълг“ като задължение да пребият съседа, само защото 190 години едните са участвали косвено във военна операция срещу другите. И така Шаев оставаше раздвоен между апетитите си към Европа и страха от сблъсък на няколко стихии едновременно, защото човешката маса е стихия, каквато природата не може да създаде, не и в трезво състояние. Между другото, той смяташе, че Бог е създал мъжа след третата бутилка червено вино, а жената – след като е минал на твърд алкохол. Наистина голямо веселие е било, с тия израстъци на израстъците и други подобни шуротии. Като прехвърли всички тия премъдри мисли в главата си, Шаев, новият стар управител на провинцията, реши да не се самосъжалява, а много бързо да открие начин да обедини избирателите си. Знаеше, че може да манипулира всяка общност по отделно, но не знаеше как ще се развият нещата, когато са заедно.

– Мими, миличка, къде се криеш? – зашепна той Единственото предано същество в обкръжението му скочи акробатично на бюрото и се отърка в поставката на лампата. Той я погали нежно и започна да мяука, представяйки си, че и казва нещо мило на нейния език. Котката се настани на бюрото му, той ѝ заговори:

– Да... Какво да правя, а? Ти знаеш ли? Как да накарам проклетите сърби да се бият заедно с българите. Добре, че не са ми на главата и Западни Балкани и турците. Котката замърка.

– Права си, кротко трябва да действам. Ще им кажа на Балканиадата, да... Ще се постареем всички да вземат равен брой медали. Умно решение нали, Мими?

Но Мими вече спеше блажено, защото въобще не се интересувахе от игрите и войната.

Балканиадата отново събра огромна тълпа на стадион „Олимп“ в Атина. Шаев бе доволен от атмосферата. Нито един сериозен инцидент. Миналата година в София „Пирогов“ се напълни със запалянковци. Сега всичко минаваше като по вода. Спортът е най-лесният начин за управление на тълпата. Всяка победа на сънародник се възприема като победа на нацията, въпреки че повечето югославяни никога не са помирисвали зала за волейбол, нито румънците гимнастически салон. Да не говорим за щангите и българите, много от тях никога не са виждали щанга на живо. След малко спортна гордост тълпата е готова да ѝ се сервира

всякакъв десерт, дори война.

– Балканци, – заговори Шаев – поздравявам ви за високите успехи, които постигнахте. Вашите резултати са сред най-добрите в Европа за сезона. (Това не беше кой знае колко вярно, защото попътният вятър в Атина може спокойно да се определи като ураган, пък и липсваше допинг контрол.) Знаете, че Земята се стреми да овладее нашата Слънчева система и да я даде на нейните истински собственици – хората. Можем ли ние, достойни балканци, европейци и човечи, да не се включим!? Ще позволим ли на някакви пясъчни плужци от Венера да спрат устрема ни към звездите?!

Сред аудиторията се разнесоха викове „Не!“ и „Пясъчните в ситото!“

– Аз не обичам войните, както и вие, но Земята има нужда от нас. Без нас тя не би спечелила, защото нашата малка, но смела и боеспособна флота е мечта за всеки главнокомандващ. (Ако той беше луд или отчаян, то, може би, казвам само „може би“, съответният адмирал би използвал една раздирана от етнически конфликти малка флота.) Мъжете и жените в Звездния Корпус са готови да победят в името на народа, провинцията и Земята.

Стадионът ревна: „За народа, за провинцията, за Земята!“ . Тълпата бе готова да следва своя лидер, тя заличи не само хората, тя заличи нациите. И дори когато хиляди балканци умираха из космоса, те умираха за народа, за провинцията, за Земята. Победите на земната армия, които всеки балканец приписваше, разбира се, на „нашете“, заличаваха загубите. Шаев организира балканска колония на Европа и бе преизбран за 6-ти път. Те го следваха, и сяха да го следват, докато печели, защото тълпата обича победителите.

Благоевград; 21.V.2000 г.

КРАЙ

© 2000 Ани Аво

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/45>]